

Domov prišedši je hotela mati suknjo hraniti, a dečko se ni mogel ločiti od nje. Ko pa mu je postalo prevroče, mu jo je slekla dekla. Hotel jo je sam nesti v sobo. Ker pa so bile duri zaprte, jo je položil kar v veži na neki zaboj.

Vsi so pozabili na suknjo. Še le drugi dan, ko so Slavku oblekli navadno oblekico, se je spomnil, da ima še nekaj. „Suknja, suknja!“ je zaklical. Ravno jo je prinesla dekla v sobo in takoj so mu jo morali obleči. „Mama, glejte!“ zavpije deček, moleč desnico skozi luknjo iz žepa. Mati se začudi in ne verjame svojim očem. Kmalu pa se prepriča, da je res luknja v suknji. Ponoči so bile miši ovohale klobaso, pa so preglodale sukno, da so prišle do mastne južine!

Jejmenes, se je jokal Slavko! Mati mu je sicer takoj zakrpala suknjo, a vendar je ni imel več pol tako rad. Kedar jo je oblekel, se mu je vedno zdelo, da je miška v njej, in dolgo si ni upal seči v žep, v ta nesrečni žep!

L. Černež.

„Marjetice v grob!“

Zima se je poslavljal. Ptice pevke so se bile že vrnile iz daljnih krajev — vsaj nekatere. Posedale so po drevesih in si pripovedovale čudne dogodbe, ki so jih doživele na svojem potovanju; ali tedaj, ko so letale po vroči Afriki, ali tedaj, ko so počivale v cvetoči Italiji. Prav jezične in zgovorne so bile.

A malo mraz je bilo še. Zato se je začela jeziti neka razvajenka: „Tje doli v lepo Italijo smo dobile sporočilo, da je minula zima v naši domovini. In hitele smo domov. A tukaj ni še nehal mraz. Zadnji znak zime, mrzel veter, pojdi od nas!“ In druge ptice so ji pritrdile: „Zima, pojdi iz tega kraja!“

Cvetlice so že tudi kazale svoje obrazke. Tam na griču se je postavljaj rmeni jeglič; bolj v dolini se je skrivala med travo marjetica z belimi, tupatam rdeče obrobjenimi listi. Iz svojega skrivališča pod bližnjim grmom pa je gledala v lepo naravo ponižna vijolica.

Prav nalahno je potegnil veter; a cvetlice so se stresle — bil je še mrzel.

In ponosni jeglič je zavpil: „Zima, starka zima, poberi svoja šila in kopita in pojdi od nas!“

V dolini mu je odgovorila marjetica: „Zima, mrzla zima, pojdi od nas!“

Izpod grma se je oglasila vijolica: „Zima, nadležna zima, pojdi od nas!“

Tako so se pogovarjale ptice in cvetlice na Stožinovem vrtu.

V sobi konec vrta pa je ležala bolna Marica. Slaba je bila — slaba

Okrog postelje so stali oče, mati, bratje. — In Lojzek — sedem let je bil star — je tako-le govoril svoji sestrici:

„Marica, prinesel ti bom marjetic, prav lepih, z dolgimi peclji ti jih bom prinesel, Marica, samo ne hodi od nas!“

Marica se je nasmehnila, ko je čula tako ljubeznivo prošnjo. . . . Govoriti ni mogla, da bi se mu zahvalila za njegovo ljubezen. Le oko je obstalo na ljubljennem bratcu — iz očesa pa je sijala hvaležnost.

In Jožek, starejši bratec, je prosil:

„Marica, ostani pri meni, Lojzku, ateju in mami!“

Tako lepo je prosil — jokaje je prosil.

Ste li videli svetilko, ki ji je pošlo olje?

Vedno bolj in bolj pojema, vedno temneje je v sobi. Le predno luč ugasne, zasveti se še enkrat, precej se posveti — potem pa nastane tema, dolga tema.

Tako je tudi s človeškim življenjem. Predno luč našega življenja ugasne, ugasne za vedno — čuti se bolnik zdravega, krepkega. Domači hvalijo Boga, da mu je podelil ljubo zdravje.

Toda kmalu jim umrje oni — ki so mislili, da je zdrav.

Marici se je obrnilo na bolje. E, kako vesel je bil Lojzek! Hitel je na vrt in trgal marjetice, take z dolgimi peclji je trgal in jih nosil Marici.

Marica pa je ležala na postelji in pletla venec. Prav počasi ga je delala. Roke so se ji utrudile in morala je počivati. Vendar ga je spletla in položila Lojzku na glavo.

Kako je bil srečen!

* * *

Po noči pa so vzbudili mati Lojzka. Vstal je in poljubil jokaje še enkrat umirajočo sestrico. Jokal je, bridko je jokal.

In ko je ležala mrtva na odru, ko ji je krasil venec iz umetnih rož blede čelo, stopil je Lojzek na klop in položil venec iz marjetic na vzglavje.

Da, venec iz svežih cvetic, ki so res cvetele kakor Marica, pristojal je njegovi sestrici bolj...

Marico so položili v krsto. Z vencem so jo položili. A marjetice so pustili tam na odru, na vzglavju, kamor jih je bil položil Lojzek. In ko je ta to videl, rekel je jokaje materi: „Mati, marjetice k Marici v krsto, marjetice z Marico v grob! Včeraj sem ji jih natrgal. Tako jih je bila vesela!

Mati, marjetice v grob!“

In položili so venec na roke umrli in zabili krsto.

A Lojzek je vedno govoril: „Marica me ima jako rada; saj sem ji dal marjetice v grob.“

Selko.

Na stare dni.

Zdravi čas se je kostem
Starim izneveril
In pod ramo bergljico
Dedek je pomeril,

Morda s prazno torbico
Vzdihla po dobroti,
Morda si je bergljico
Zlomil kje na poti?

In na ramo torbico
Iz kožuhovine.
Šel je v svet za „sedem dni“;
Danes osmi mine...

Saj ko stara jablana
Vsa brezplodna hira,
Več količek je noben,
Več je ne podpira...

Silvin Sardenko.